

«Sult»

av

Knut Hamsun (1890)

«Det var i den tid jeg gikk omkring og sultet i Kristiania, denne forunderlige by som ingen forlater før han har fått merke av den».

Ganske tidlig i «Andet stykke» finner vi scenen som utspiller seg mellom jeg-personen og politibetjenten:

Ved en Farvehandel standsed jeg og så indad Vinduet; jeg forsøgte at læse Vignetterne på et Par hermetiske Dåser, men det var altfor mørkt. Ærgerlig på mig selv for dette ny Påfund, og heftig, næsten vred over ikke at kunne finde ud, hvad disse Dåser indeholdt, banked jeg én Gang i Vinduet og gik videre. Oppe i Gaden så jeg en Politibetjent, jeg forstærked min Gang, gik tæt hen til ham og sagde, uden ringeste Foranledning:

»Klokken er ti.«

»Nej, den er to,« svared han forundret.

»Nej, den er ti,« sagde jeg, »Klokken er ti.« Og stønnende af Vrede trådte jeg endnu et Par Skridt frem, knytted min Hånd og sagde: »Hør, ved De hvad — Klokken er ti!«

Han stod og overvejede en liden Stund, anskued min Person, stirred forbløffet på mig. Endelig sagde han ganske stille:

»I hvert Fald er det jo på Tiden, at Dere går hjem. Vil Di, atte jej ska' følle Dere?«

Ved denne Venlighed blev jeg afvæbnet; jeg følte, at jeg fik Tårer i Øjnene, og jeg skyndte mig at svare:

»Nej, Tak! — Jeg har bare været lidt forsent ude . . . på en Kafé . . . Jeg takker Dem så meget.«

Han lagde Hånden på Hjælmen, da jeg gik. Hans Venlighed havde ganske overvældet mig, og jeg græd, fordi jeg ikke ejede fem Kroner at give ham. Jeg standsed og så efter ham, idet han langsomt vandred sin Vej, slog mig for Panden og græd heftigere, efterhvert som han fjærned sig. Jeg skældte mig ud for min Fattigdom, kaldte mig ved Øgenavne, opfandt desperate Benævnelser, kostelige rå Fund af Skældsord, som jeg overdynged mig selv med. Dette fortsatte jeg med, indtil jeg var næsten helt hjemme. Da jeg kom til Porten opdaged jeg, at jeg havde tabt mine Nøgler.